

“Наступним етапом перебування Консервативної партії при владі розпочинається із перемогою уряду Хіта в 1971 році. В даний термін перебування партії при владі діяльність консервативного уряду ознаменувалася посиленням настання монополій на життєві інтереси трудящих і антипрофспілковими заходами, репресіями проти борців за цивільні права в Північній Ірландії.”[4, с. 341] Якщо брати до уваги зміни в області зовнішньої політики уряд Хіта, то слід зазначити, що Хіт добився приєднання Великобританії до «Спільного ринку» у 1972 році. Ця подія сприяла збереженню військової, економічної та політичної присутності Великобританії в районі «на схід від Суєца».

Також слід згадати Консервативну партію тетчерівського періоду. Основними засадами партії виступали: розвиток особистої ініціативи та приватного підприємства, обмеження державного регулювання, забезпечення правопорядку та законності. Консервативний уряд під керівництвом Маргарет Тетчер здійснив часткову децентралізацію, в два рази зменшив максимальний рівень податків, із 83 % рівень оподаткування знизився до 40 %, а також провів розпродаж частини муніципальних приміщень.

Консерватори залишили владу тільки в 1997 році, після програшу лейбористам на чергових виборах. З 11 липня 2016 партію очолює Тереза Мей.

Отже, можна зробити висновки, що основу політичного життя Великої Британії складають дві основні та найбільші політичні партії країни: партія Лейбористів та партія Консерваторів. Ці дві партії знаходяться у постійній опозиції одна відносно одної та майже по чергово приходять до влади. Хоча на даний момент основною партією Великої Британії є партія Лейбористів. Окрім даних партій, на міжнаціональному рівні існують 10 інших партій. Проте їхня діяльність корегується згідно напрямків політичної думки Лейбористської та Демократичної політичних партій.

Список використаної літератури:

1. Сергієнко, Н. П. Політичний устрій Великобританії / Н.П. Сергієнко // Англійська мова та література. - 2007. - № 28. - С. 7-9
2. Ботіка, Т. С. Соціальна політика ліберальної партії Великої Британії початку ХХ ст. у висвітленні російських часописів / Т. С. Ботіка // Гілея: науковий вісник. - 2012. - № 1. - С. 193-196.
3. Некріч А. М. Державний лад і політичні партії Великобританії / А. М. Некріч. – М.: Эксмо, 1996.
4. Навчальний посібник для студентів усіх спеціальностей (доповнено) Ред.Струкевич О.К., Конотопенко О.П., Лапшин С.А. – Вінниця: Нілан-ЛТД, 2016 р. – 403 с.

Неприсяжна Ю.

НАЙОПТИМАЛЬНІША ВИБОРЧА СИСТЕМА ДЛЯ СУЧАСНОЇ УКРАЇНИ

У статті здійснено аналіз існуючих виборчих систем. Розкрито недоліки та переваги існуючих виборчих систем.

Ключові слова: мажоритарна система, пропорційна система, змішана система.

Актуальність проблеми полягає у виборі найоптимальнішої виборчої системи для України.

Мета: дослідити переваги та недоліки існуючих систем.

Національні інтереси України у виборчій сфері полягають у підтримці забезпечення функціонування демократичних виборів як ключового механізму формування органів державної влади та місцевого самоврядування. Виходячи з цього, держава, на думку експертів, повинна забезпечити: право на вільне волевиявлення усім громадянам України, рівність учасників виборчого процесу; запровадження варіанта виборчої системи, який гарантує представництво у ньому якнайширшого кола суспільних груп; постійне оновлення політичної еліти країни, формування дієвих органів державної влади; зрозумілість для переважної більшості громадян країни [5, с. 49].

Існують три основні виборчі системи: мажоритарна, змішана та пропорційна. Кожна з цих систем має свої переваги та недоліки. Стосовно мажоритарної системи можна стверджувати, що вона найбільшою мірою відповідає конституційним виборчим правам громадян, закріпленим у чинній редакції Конституції України.

Що ж до змішаної та пропорційної систем, то такі системи сприяють політичній структуризації суспільства, однак значно обмежують конституційні права громадян вільно обирати саме депутатів. Україна за роки незалежності випробувала всі три виборчі системи – від мажоритарної до пропорційної. На жаль, отриманий досвід не завжди ретельно вивчався, а тому пропозиції щодо вибору або вдосконалення цих систем не були досить обґрунтовані [2, с. 4].

Постає питання: яка ж виборча система є найоптимальнішою для сучасної України? У різних країнах запроваджено різні виборчі системи. Україна не може копіювати їх досвід без аналізу відповідності цих систем до чинних законів і Конституції.

Останній закон "Про вибори народних депутатів" від 17 листопада 2011 року ствердив в Україні змішану систему: 225 депутатів обираються за пропорційною системою у загальнодержавному багатомандатному виборчому окрузі, 225 депутатів – за мажоритарною системою відносної більшості в одномандатних виборчих округах.

Спробуємо проаналізувати, наскільки дана система є оптимальною для українських реалій. Вихідна точка при визначенні виборчої системи – суспільний і політичний контекст конкретної держави, тобто існуюча партійна система, наявність чи відсутність національних, релігійних протиріч, розміри держави тощо. Так, пропорційна виборча система є прийнятною для порівняно невеликих держав, мононаціональних та монорелігійних. Недоліком цієї системи є те, що при закритих списках можливе використання "технології паротягу", коли на перших позиціях виборчого списку ставляться популярні особи, які потім відмовляються від своїх мандатів, в результаті чого в парламент потрапляють нікому не відомі особистості з кінця списку. Також, якщо партійні списки "закриті" і виборці голосують за весь список, то слабшає зв'язок між виборцями і їх виборними представниками. З іншого боку,

мажоритарна система по своїй суті перешкоджає нормальному розвитку політичних партій та підходить для країн з двопартійною системою. Вона може призвести до невідповідності між числом виборців, які проголосували за партію, і кількістю отриманих нею депутатських мандатів [2, с. 4].

На підставі викладеного можна припустити, що змішана виборча система може бути оптимальною, оскільки вона здатна усунути недоліки інших двох: забезпечити механізм участі меншин, а також дати змогу громадянам висувати свої кандидатури під час виборчого процесу. І дійсно, світова практика демонструє ефективні взірці змішаної моделі. Проблемою є те, що діючи змішану виборчу систему, що передбачена чинними виборчими законами України для місцевих та парламентських виборів, слід скоріше кваліфікувати як механічне поєднання двох не пов'язаних між собою виборчих систем – мажоритарної відносно більшості в одномандатних округах та пропорційної з єдиним закритим списком – які застосовуються для паралельних і незалежних між собою виборів половини складу представницького органу [3, с. 424].

До такого висновку можна дійти, порівнюючи виборчу систему України із змішаними системами, що застосовуються у державах Європейського Союзу, таких, як Німеччина, Естонія та Угорщина. Порівнявши їх, відразу можна побачити відсутність в українській виборчій системі інтегруючих елементів, які б єднали у цілість мажоритарну і пропорційну складові. Єдиною нормою, яка містить у поєднанні посилання на дві складові системи, є положення ч. 3 ст. 99 закону України "Про вибори народних депутатів України" 2011 р.: "У разі якщо під час встановлення результатів виборів Центральна виборча комісія виявить, що особа обрана депутатом як за виборчим списком у загальнодержавному окрузі, так і депутатом у одномандатному окрузі, така особа вважається обраною депутатом у одно- мандатному окрузі. У такому випадку Центральна виборча комісія приймає рішення про визнання її такою, яка не набула депутатського мандата у загальнодержавному окрузі, та визначає обраним депутатом наступного за черговістю кандидата у депутати у виборчому списку відповідної партії". Для вдосконалення виборчої системи в Україні доцільно при внесенні змін до Конституції передбачити конституційне закріплення характеру виборчої системи, що збільшить її стабільність та зменшить ризики для маніпуляцій [1, с. 3].

Еволюція виборчої системи в країні ще продовжується. Потрібно обирати модель, яка від- повідає інтересам держави й суспільства, та вдосконалювати її, враховуючи історичні, національні та інші особливості розвитку української державності.

Список використаної літератури:

1. Журавский В. С. Усовершенствование избирательной системы – залог политической стабильности общества / В. С. Журавский // Пенсионный курьер. – 2011. – № 19. – С. 3.
2. Журавський В. С. Яка виборча система найоптимальніша для сучасної України? / В. С. Журавський // Голос України. – 2011. – № 94. – С. 4.
3. Ключковський Ю. Б. Чи є мішаною виборча система України? / Ю. Б. Ключковський // Право України. – 2012. – № 3. – С. 418–424.
4. Про вибори народних депутатів України : Закон України // Офіційний вісник України. – 2011. – № 97. – С. 35–26.

5. Україна в 2005–2009 рр.: стратегічні оцінки суспільно-політичного та соціально-економічного розвитку: Монографія / За ред. Ю.Г.Рубана. — К.: НІСД, 2009. — 655 с.

Пекарчук Г., Гуцол О.

ВИХОВАННЯ ПАТРІОТИЗМУ МОЛОДІ США

У статті розглядається проблема ставлення молоді США до патріотизму, розкриваються основні складові цього поняття, які американська молодь вкладає в його тлумачення.

Ключові слова: патріотизм, громадянське суспільство, громадянське та патріотичне виховання, демократія, гуманізм, політична культура, національні цінності, політизування.

Тема статті є актуальною, тому що любов до батьківщини властива кожному народові. Внутрішній духовний потяг до рідної землі, людей, які працюють на ній, турбуються про її безпеку і благополуччя є виявленням найвищого ступеня благородства і моральної досконалості. Відданість своїй батьківщині, готовність захищати її, сумлінно.

Проблема підвищення ефективності патріотичного виховання є провідною у світовій педагогічній практиці. Вона активно розробляється і педагогічною наукою США. Американська педагогіка відзначається своєю практичною спрямованістю та експериментальною базою. У Сполучених Штатах Америки накопичено достатній досвід патріотичного виховання молоді. Врахування багаторічного досвіду практичної реалізації принципів демократії і гуманізму у вихованні учнів у цілому, і у вихованні патріотизму зокрема, має важливе значення для процесу гуманізації і демократизації освіти в Україні.

Мета даної статті полягає у висвітленні питання щодо відношення американської молоді до патріотизму.

Об'єкт дослідження – процес виховання патріотизму в студентів США.

Предмет дослідження – зміст, методи і форми виховання патріотизму в студентів США.

Аналіз досвіду США переконує, що громадянське суспільство ефективно функціонує лише за умов демократичного устрою. Це складна й багаторівнева система невіддільних зв'язків і структур, що охоплює сукупність незалежних від держави суспільних інститутів, спрямованих на задоволення індивідуальних і колективних потреб громадян. Структура громадянського виховання молоді в США охоплює громадянські знання, громадянські навички та громадянську позицію.

Питання громадянського та патріотичного виховання в американській школі розроблялися американськими дослідниками і педагогами, в числі яких доречно визначити роботи С.Аткінсон, Дж.Вагонера, П.С.Віоласа, Л.А.Креміна, Т.Малескі, С.А.Ріппа, Дж.Сінізі, Дж.Спрінга, С.І.Тозер В.Урбан та ін. Філософсько-педагогічні аспекти даної проблеми висвітлювалися Дж.Батлером, Т.Брамельдом, Дж.Л.Гутеком, Дж.Дьюї, В.Ф.Каннінгемом, М.Ліндом, І.Крістолом, С.Холтінгтоном. Серед вітчизняних дослідників, які вивчали проблеми громадянського і патріотичного виховання школярів у США, слід